

אחרי

לא היו איתו שום בעיות מיוחדות. ואם הוא לא יפה כל כך, אז מה? הרהורי החרטה שלי נקטעו באיבם עלידי אחות בגיל העמידה אשר נכנסה אותו רגע לחדר ובידה המזרק.
„זו זריקה שתשטש אותך קצת“, אמרה בחיוך מעודד, והמזרק ננעץ.
כעבור דקה כבר ראיתי את צלם המערכת שלידי מרחף בעליות באחיר. מעניין שעד אז מעולם לא שמתי לב כמה הוא דומה למלאך.

כך מנסרים

את חוטמי

מר יוצה מהחיים ועליוה מאוד הובלתי לחדר הניתוח. איזה כח! ועוד שואלים למה אנשים לוקחים חשיש. הוריקה הזאת היא באמת משהו גדול.
הושכתי על שולחן-הניתוח מתחת למנורות הבוהקות. איזה יום יפה!

„תעצמי את העיניים“, אמר לי הרופא, ונעץ באפי את הוריקה המשתקת. בבת אחת התעוררתי מההזיות הנעימות. „אייייייי!!!!“ שניות אחדות של כאב, ואחר כך באמת לא היה איכפת לי כלום. לרגע נמצאתי בבית, לרגע במערכת. דיברתי עם חברות. הודעתי שהכתבה תהיה מוכנה בזמן, ודיברתי — אוהו! צלם המערכת טוען שדיברתי במהירות כזו שאי אפשר היה לקלוט מילה.
מפעם למפעם נזכרתי איפה אני, וידעתי בדיוק מה עושים לי. עכשיו חותכים. עכשיו מנסרים את העצם. אתם חושבים שהיה איכפת ליי בכלל לא. זה גם לגמרי לא כאב, כאילו שניסרו וחתכו אף מעץ.
בשלבים מסויימים הרגשתי כאילו אפי חתוך לאטריות דקיקות המחוברות בקצה, אבל זה לא הפריע לי. הדבר היחידי שהרגשתי היה ריחו החרוף של חומר החיטוי. הניתוח ארך כשעה וחצי, וכל הזמן היו ידי קשורות. אתם יודעים מה קורה כשהידיים קשורות? מתחיל לגרד. מגרד בגב, בקצה הרגל, ובמקומות שרק אקרויטים מעולים יכולים להגיע אליהם גם בימים כתיקונם, ובדאי לא יצור חסר-אונים כמוני. אבל למרות הגירודים נרדמתי לבסוף, בתחושה שאני

מיוחד

אף חדש!

על שפת היס. כשהתעוררתי, נמצאתי כבר בחדר. עינייה של הבחורה היו נעוצות בי בתדהמה. לדבריה ניהלתי במשך הקרות האחרונות ויכוח נלהב עם החלל הריק, בשאלה: מיהו יהודי? הייתי מטושטשת לגמרי. בשארית כוחותי קמתי אל המקום החשוב ביותר — הראי. ראיתי

בתוכי פרצוף אדום, נפוח, מלא גבס ותחבויות. חזרתי בי ייאוש למיטה, וביומיים הקרובים בים לא הסתכלתי בראי אפילו פעם אחת.

כאן יש לי עוד עצה לתת למנות חות בעתיד: אל תומינו את ידידי כס הגברים לבית החולים. אל תומינו אותם במשך כל השבוע הראשון. עד שמורי

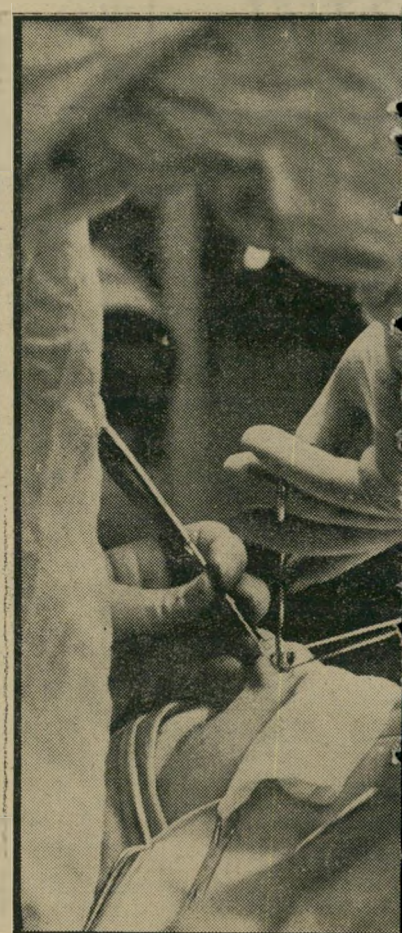
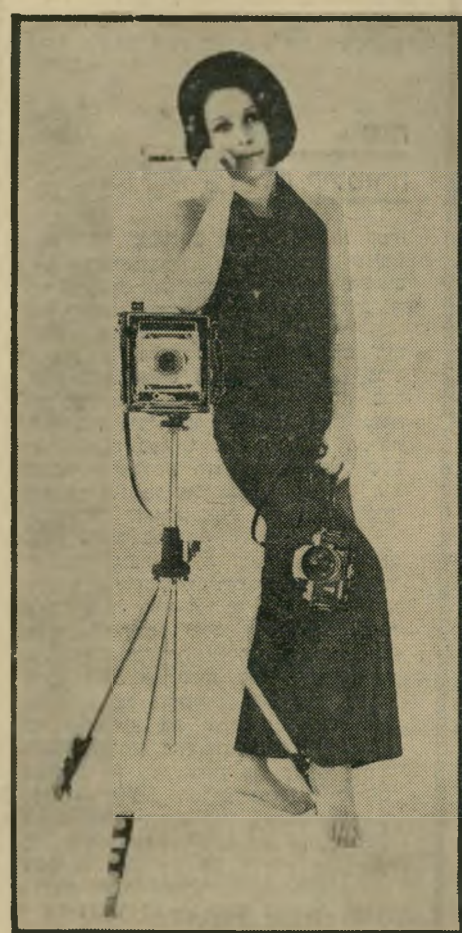
דים את הגבס מהאף. זה לא מראה המיועד לעיניים גבריות ורגישות. בעצם, זה לא מראה המיועד לעיניי של אף אחד.

ביומיים הבאים התחלפו הבנות. במקום סטודנטית לי מורחנות תפסה את המיטה לידי סטודנטית להיסטוריה, שהיתה משוכנעת בליבה, כי

מו קודמתה, שרק האף הסריע לה להיות ב.ב. החלק הכי לא סימפאטי בכל העסק זה שבוע הציפיה, עד שמורידים את הגבס. למנתח פלסטי לוקח בדיוק אותו זמן לעשות אף חדש, כמו שלקח לאלוהים לעשות את כל העולם.

אז בינתיים יושבים בבית, מפחדים לנשום, להתעטש, להזיז את הפנים וכל פעם שמישהו מכפר בדיחה, בורחים מהחדר כדי לא לפרוץ בצחוק. מנסים לשאול לדעתו של העד האחרון, שראה את האף הישן בחיים. אבל צלם המערכת הסאדיסט משנה כל יום את דעתו על מה שראה בזמן הניתוח. פעם זה אצלו „סתם אף קטן“, וכשיש לו מצב רוח רע, זה „אף קטן מאוד“. „האם הוא מתאים ליי?“ „כן“ חדש ולא משכנע. „תגיד את האמת, איך האף שלי?“ „קטן“. „קטן, או קטן מאוד?“ „ככה, בינוני.“

נו, זה בן-אדם זה? גם כן גוע, הגברים האלה. ולחשוב שרק למענם עשיתי את כל המאמץ הזה!!!

ולפניו כדוגמנית צילום

ת הניתוח -